

Stoffán György:

Rendhagyó ünnepi ima, a Nagyboldogasszonyhoz

Mennyei Édesanyánk!

Igaz, hogy amikor Szent István felajánlotta Magyarországot és a Szent Koronát Neked, az én családom még valahol Bajorországban élt, s talán semmi mást nem tudott Magyarországról, mint azt, hogy ideküldték Gizellát, valami ázsiai vad nép királyához feleségnek, s ez a király felvette a római kereszténységet, és a sok szenvedés után, most talán megbékél ez a harcos és kegyetlen nép. Mondom, valami efféle tudhatott akkoriban a bajorországi ember. Aztán telt-múlt az idő, és egyre több német keveredett ebbe az országba, s egyre többen tapasztalták meg ennek az országnak a varázsát, s lett választott és szeretett hazájuk. Igen ám... de mint a Bibliával, úgy vagyok a magyar történelemmel is: csak a rám vonatkozó részek érdekelnek. A Bibliában az Ószövetség nem érdekel, mert az én hitem szerint az Istennel kötött szövetség Jézus óta létezik. Számomra az az érvényes szövetség... abba csöppentem bele, arra neveltek. S ez az egyik találkozási pontom a Szent István utáni magyarokkal. A magyar történelem is attól a perctől érdekel, amikor őseim betették a lábukat ebbe az országba, úgy háromszáz éve. Katolikus emberek új hazát találtak itt, saját kultúrájukat hozták, saját nyelvükön beszéltek és imádkoztak, s tetszett nekik, hogy a magyarok is éppen úgy tisztelnek Téged, mint ők... Ez is egy találkozási pont a magyarokkal...

Azonban elkeseredem, amikor látom ennek az országnak a problémáit, bajait. Elkeseredem, amikor látom az ellenségeskedést, a minden szinten megvalósuló csalást és hazudozást, a gyűlölséget, ami manapság politikai irányzattá vált. Elkeseredem, amikor látom, hogy az egykor méltán tisztelt hivatalok nem működnek, s ha működnek is, csak törvénytelenül és csak saját érdekükben... Elkeseredem, amikor látom, hogy az őseimet is bántó, nekik is mély szomorúságot okozó Trianon emlékére nem szabad harangozni... nem szabad Téged hívni a harangszóval és

az imával... Mivé lett őseim választott hazája? Mivé lett az ősi magyar erény, amely Európa-szerte híres és példaértékű volt?

Kegees Szűzanyánk, Nagyboldogasszonyunk! Nekünk, magyarországi németeknek is édes haza ez az ország, hiszen ennek az országnak a nyelvét beszéljük mindennapjainkban, ennek az országnak a problémáival élünk együtt, s éppen úgy magunkénak érzünk minden örömet is, mint a magyarok, vagy mint a Magyarországon élő tisztességes, építeni akaró és a magyarságot tisztelve szerető más nemzetek.

Azonban mi másként éljük meg ezeket a bajokat, Magyarország mai helyzetét, mai problémáit. Igaz, mi is szenvedünk, mi is kivesszük a részünket mindabból, amitől a magyarok is kínlódnak élve mindennapjaikat. Együtt éljük át a bajokat és együtt kellene e bajokon, a közös hazában segíteni. Igen, mi másképpen éljük meg ezeket a problémákat, mert nem értjük a magyarok egymás ellen acsarkodó magatartását. Nem értjük azokat, akik az olimpiai bajnokok teljesítményét semmibe veszik, s lekicsinylőn, magyarellenes módon írnak a londoni szereplésről, miközben a világ ünnepli a magyarokat. Nem értjük a politikában résztvevőket, akik szintén nem magyarhoz - vagy más hazájához hűséges állampolgárhoz - méltón élnek és viselkednek, hanem ellenségként vádolják hazájukat az EU parlamentjében, hazudoznak itthonról a világ felé, mocskolják a legszentebbet, a Heimatlandot. Mert nekünk is szülőhazánk ez az ország, és nekünk fáj a legjobban, hogy ennek a hazának az igazi tulajdonosai – mai urai – ekként, gyűlölködve és mocskolódva tékozzolják el erkölcsileg és fizikailag - ismét saját - hazájukat, azaz közös hazánkat. Értelmetlen és mélysegesen primitív az ellenségeskedés egy olyan világpolitikai helyzetben, ahol minden érték, és nemzeti identitás veszélyben van, ahol a nemzetek végső pusztulásra ítéltettek az Isten ellen támadó liberalizmus által, amelyben a szegénység és a nincstelenség áll szemben egy szűk, gazdag réteggel, amely réteg nem tisztességesen, munkából gazdagodott meg, hanem lopásból és csalásorozatból, hazaárulásból és aljas vádaskodásokért kapott sántáni harminc ezüstköböl...

Mi talán gazdagabbak lennénk, mint a magyarok? Hiszen mi, az olimpiai szerzett német aranyak láttán is könnyezve örülünk, s ugyanígy érzünk, amikor a magyar versenyzők nyakába akasztják az érmet, s a magyar himnuszt játsszák. Mi, ha rokonokhoz megyünk „külföldre”, sem szidjuk Magyarországot, mert szeretjük, és az ember az édesanyját sem szidja... Nem keressük azokat a felelősöket, akik a hortobágyi koncentrációs táborokban halálra éhezették rokonainkat, akik csak azért, mert németek voltak, szibériába küldtek édesanyákat, gyerekányokat, aggodat és életerős embereket, akik ártatlanul szenvedtek egy aljas világban. Mi nem támadunk, és nem vádaskodunk, mert békében és szeretetben akarunk élni eleink által, háromszáz éve vá-

lasztott magyar hazánkban. S nem vagyunk gazdagabbak a magyaroknál. Hacsak az nem gazdagság, hogy mi két országot tudhatunk hazánknak, mi két országban élhetjük meg az otthontudatot, de mi egyiket sem tudnánk elárulni, egyik ellen sem tudnánk külföldre menni panaszra, s egyiknek a történelmét sem ócsárolnánk anyagi érdekből.

Mert nekünk őseink bajor földje is szent, s szent az a föld is, amelyen ükanyáink, nagyanyáink felnőttek, ahol mi és gyermekeink a magyar nyelvet megtanultuk, s ezen a nyelven (is) imádkozunk... amely országot hazánknak nevezhetjük, annak máig fájón elcsatolt részeivel együtt. Mert a könnyeink is közősek a magyarok könnyeivel. Pedig lehetnének kárörvendők, és rosszakarók is, de mi tudjuk, hogy az a fájdalom, amelyet eleink a hortobágyi istállóknak, a vagonokban elszenvettek, az nem a magyar nemzet bűne, hanem egy politikai korszaké, amelynek kiszolgálói voltak ugyan Magyarországon, de hívei nem.

Édes Szűzanyánk!

Add meg a magyaroknak, hogy egy évszázad után ismét felismerjék hazájuk és nemzetük értékeit, hogy kellő alázattal és bűnbánattal visszaforduljanak Hozzád, és segítségedet kérve felépíthessék a hazát saját maguknak, azaz annak a népnek, amelyért Szent Fiad életét adta. Add meg magyarok és bajorok Égi Királynője, Nagyboldogasszonya, hogy a magyarországi németek újra azzal a lelkesedéssel építsék a magyar hazát, mint tették évszázadokig a szenvedések és a megaláztatások ellenére, hittel és keresztényi elkötelezettséggel. Add, hogy béke és türelem jellemezze Magyarország társadalmát, és belátás, értelem, és a néphez való hűség és alázat vezesse Magyarországot vezetőit.

Mennyei Édesanyánk!

Mint 974 évvel ezelőtt, az országban hasonló kilátástalanságot, hiteltlenséget látó Szent István, most én is, méltatlan fiad felajánlom Neked a Kárpát-medence Magyarországot, a benne lakó népeket és nemzeteket, az államok vezetőit, a gyermekeket, a betegeket, a szülőket, a családokat... Kérlek: vezesd el a népeket Szent Fiadhoz, hogy általad benne egyesülve békében, szeretetben és hittel eltelve új életre kelhessünk. Add, hogy legyen erőnk és kitartásunk példát mutatni Európának, és újraépíteni a keresztény Magyarországot, amelybe bajor, szász, cipser őseink hite is egykor fundamentummá lett... Add meg nekünk a békét és a rendet, hogy utódaink, a magyarok utódaival együtt egy békés keresztény ország Mária országa lakosai lehessenek.

Amen!

Az igazság védelmében

Ki volt Imrédy Béla?

(folytatás a 2. oldalról)

Pár nap múlva Imrédy a baloldali sajtó üdvrivalgása közben távozott a várbeli Sándor-palotából. Mivel tudta igazát, nem vult vissza a politikai életből, hanem ellenzékbe ment. Mikor kiltölt a háború, mint tartalékos tiszt jelentkezett csapatánál, és hosszú ideig harcolt az első vonalakban. 1944-ben leszerelt, és rövid ideig, mint gazdasági csúcsmíniszter, tagja volt a Sztójay-kormánynak. Bár a kormány német kívánságra alakult, Imrédy Béla akkor sem tagadta meg önmagát. Mikor a német SS gazdasági részlege át akarta venni a csepeli Weiss Manfred gyárat (a részvényeket a Weiss család szabad elvonulásuk fejében átadta a németeknek) Imrédy erélyesen tiltakozott a terv ellen, és memorandumába kifejtette, hogy amennyiben a Weiss család lemond a csepeli művekről, úgy abban az esetben a régi tulajdonosok egyetlen jogutóda csakis a magyar állam lehet. Mikor az SS nem fogadta el Imrédy tiltakozását, lemondott állásáról és visszavonult a politikai élettől.

Azután jött a katasztrófa, és megkezdődött a Vörös Hadsereg előli menekülés nyugatra. A volt Sztójay-kormány tagjai a tirol Brixenbe telepedtek le. Ott volt Jaross Andor (kivégezték), a volt felvidéki képviselő, majd magyar belügyminiszter, továbbá Imrédy egyik leghívebb barátja, Kunder Antal (jelenleg Brazíliában él) és sokan mások.

Amikor a fejedás Himler Márton fogdmegjei megjelentek a tirol hegyek között, óriási előkészületek után Imrédy Bélát tartóztatták le először egy Bocskor nevű rongy besúgó nyomozása alapján. Pedig senki sem élt álnév alatt és senki sem bujkált. A nyomozás vezetője a pesti Rákóczi úti Ostende kávéház Grósz bácsijának a fia volt, akit akkor már Granvillenek hívtak. (Granville nevű bretagne-i falu mellett történt Eisenhowerék partraszállása 1944. június 6-án.)

Azután gyorsan peregték az események. Jött az amerikai légerőlet napi 600 kalória élelemmel és éhezéssel. A légerben Granville amerikai hadnagy uniformisban úgy járt-kelt, mint valami örült fényképész Napóleón. Mindenkit fényképezett, és mindenkitől ellopta utolsó értékeit. A fényképeket azután eladta a pesti lapoknak. Egy ideig reménykedtünk, de azután Eisenhower aláírta a kiadatási engedélyt, és megindultak az amerikai bombázók Budapest felé. Ezúttal azonban már nem bombákat, hanem halálra váró embereket, politikusokat vittek Péter Auspitz Gábor sztálinista ÁVO-főnök kínzókamráiba, az Andrassy út 60-ba. Az

első gép 14 magyar politikust adott át az egykori mellényszabónak a Mátyásföldi repülőtéren. A 14 közül 13-at kivégeztek. A második gép 24 utast vitt. Tizenkilencen haltak meg közülük a Markó utcai kivégzőhelyen... És azután, mint a halál madarai, szálltak a többi gépek Granville-Gross kávésfü vezetőse alatt.

Azután vitték Tisoékat a cseheknek, és kiadták Wlassov orosz generális egész antibolsevista hadosztályát Sztálinnak. Ugy irtották a közép-európai antibolsevista gárdát, hogy Sztálin, Roosevelt demokrata barátja, nem győzte kezeit dörzsölni ekkora öngyilkosság és nyugati butaság láttán.

Markó utcai fogház, második emelet 11-es számú zárka, közvetlenül az ügyészség folyosójára nyíló vasajtó mellett. Az embertelenül piszkos, bűdös, poloskától hemzsegő zárkának három lakója van: Imrédy Béla, Heilebronth Vilmos altábornagy és e sorok írója, jómagam. Közvetlen mellettünk a 10-es zárka. Lakói: Bárdossy László volt magyar miniszterelnök, Kolosvári-Borcsa Mihály, Imrédy Béla volt sajtófőnöke és Szakváry Emil volt iparügyi miniszter. Január közepét írunk. Kemény, téli idő, s az ablaküvegek helyett rongyos újságpapíros védi a zárkákat a hidegtől. Ugy, ahogy tudja. De inkább nem. Egy szép napon orosz matrózok járták végig a cellákat és minden szalmazsákot elvittek. A csont-bőrré lefogytott, amúgy is sovány Imrédy alatt szál pokróc a börtön-vaságy vasrúdján. Félórai fekvés után a vas beeszi magát a húsba és pokoli kínokat okoz. Csak legalább poloskák ne volnának.

Az ún. nagy pereket Bárdossy nyitotta meg. Az ítélet: halál. Január 16-án halljuk, hogy Bárdossyt hívják az ügyészségre. Nygyedóra múlva visszahozták, és ott áll az ajtónk előtt. Kikopogok, s a régi világból való ör kinyitja és kienged. A korlátnak nekitámaszkodva ott áll Bárdossy és a betört üvegű mennyezetet nézi.

— Hol voltál, Laci bátyám? – kérdezem.
Olyan egykedvűen mondja, hogy szinte megáll bennem a vér:
— Az ügyészségen. Holnap kivégeznek...

Nem tudok mit felelni, csak nézem és hallgatok. Mit lehet ilyenkor mondani valakinek, aki a halálba indul. A folyosó végén léptek hallatszanak, s Bárdossy felém fordul:

— Mondd meg Bélának, hogy készüljön az útra. Itt nincsen kegyelem. Na, Isten áldjon.

Utolsó kézfogás, és Bárdossyt vezetik a földszinten levő siralomházba...

Másnap, 1945. január 17-én, reggel 7 órakor lőtték agyon. A vádlóknak rosszul esett, hogy nem kért kegyelmet. Utolsó szava it másnap az egész ország tudta:

— Urísten, mentsd meg az országot ezektől a banditáktól...
Azután múltak a napok, és a második nagy látványosság az Imrédy-per volt. Majd két hétig tartott, és okulva a Bárdossy-perből, nem engedték, hogy egyetlen mondatot végigmondjon.

Klár Zoltán fizetett zsiszerehada azonnal ordítozni kezdett. Egy izben olyan letörve jött vissza, mint soha addig. Sulyok Dezső vádbeszédében „teste és lelke kiközösítését” követelte a bí-

róságtól. A verdikt: halál. Az ítélet után pár nappal kihívatta az ügyvédje, és csak órák múltán tért vissza. Megkért bennünket, hogy pár napig ne beszéljünk hangosan, mert VALAKITŐL fontos megbízást kapott. Éjjel is égve hagyták a zárkában a villanyt, és Imrédy éjjel-nappal dolgozott. Őt nap alatt elkészült az írással és elmondta, hogy ügyvédje a Nagy Ferenc-kormány azon kívánságát közölte vele, hogy dolgozzon ki egy pénzügyi tervet az új pénzegységre – a forintra vonatkozóan.

Imrédy a tőle megszokott lelkiismeretességgel elkészítette a tervet, amit az ügyvéd február 25-én átvett tőle, és mint később kiderült, egyenesen Rákosi Mátyáshoz vitte. A „forint atyjához” — ahogy később ezt a törpe zsarnokot nevezték. Másnap, február 26-án délután – szürke téli alkonyat volt – kinyílt a zárkaajtó, és beszólt a büntetett előéletű Németh őrmester:

— Imrédy, öltözzön, jön velem...

Imrédy felállt, s csak ennyit mondott:

— Na, most velem végeznek...

Félóra múlva ismét nyílt a zárkaajtó, és Németh nevetve beszólt:

— Szedjék össze Imrédy holmijait, és adják ide.

Ebben a pillanatban tudtuk, hogy nem jön többé vissza, mert akit a siralomházba vittek, az már nem térhetett vissza a zárkájába.

Többé sohasem láttuk. Éjjel egy régi fegyőr óvatosan kinyitotta a kukucsot, és egy cédulát dobott be. Ódamentem az ablakhoz és elolvastam:

— Kedves Vili és Feri. Bocssátsatok meg, ha néha türelmetlen és ideges voltam. Nyugodtan halok meg. Mondjatok értem egy Miatyánkot. Isten áldjon Benneteket. Béla.

1946. február 28-án reggel késett a reggeli, és nem nyitották ki a zárkákat. Hét óra után halk moraj hallatszott az udvar felől. A moraj állandóan erősödött, s az ügyészség folyosóján kivégzésre siető nők és férfiak taposták egymást. Nehogy lekéssenek. Az egyik ablakmélyedésben két orosz katona látható megvetéssel és undorral nézte a loholó csúrhét.

A felszabadítottakat...

Nyolc óra körül járhatott az idő, amikor a hirtelen felcsattanó morajtól alig lehetett hallani a sortüzet. Az ordítózás oka? Nehogy megismétlődjék Bárdossy esete, és a halál előtti pillanatban valamit mondjon a halálba menő.

Félóra múlva a régi fegyőr, Károly bácsi kinyitotta az ajtót, és bejött a cellába. A szemé könnyes volt és remegő hangon mondotta:

— Láttam a kivégzést. Bátran, becsületesen halt meg...

*

Csak azért írtam le ezeket a sorokat, mert kezembe került Imrédy Béla fényképe, és éreztem, hogy a Tanúnak, a Kortársnak olykor ki kell lépnie a hallgatás ködéből, és el kell mondania a dolgokat úgy, ahogyan azok egyszer megtörténtek.

1964. április

Forrás: Kuruc.info